

Απόστολος Πιερρής

*Προβλήματα Δυισμού  
και ο Ελληνικός Μονισμός*

*Ο Συμβολισμός της Σχέσης των Φύλων*

29 Ιουνίου 2023

Ακόμη μια φορά θα εξακολουθήσω την διαπραγμάτευση του καίριου ζητήματος του **δυσισμού**. Η ολιστική αντιμετώπισή του, με προσοχή σε όλες τις διαστάσεις και πτυχές του, είναι γονιμώτατη και αποκαλυπτική.

Το μεταφυσικό ερώτημα περί του «αριθμού» των Αρχών της πραγματικότητας (μία, δύο ή πολλές), και συνεπώς περί της ουσίας και των θεμελιωδών δομών της ύπαρξης, εύκολα ανάγεται φιλοσοφικά σε μια αντιπαράθεση μιάς ή δύο αρχών, σε μια ακόμη εφαρμογή του καθολικού νόμου του Δυσισμού. Γιατί οι πολλές αρχές θα έχουν κάτι το κοινό ως αρχές, και έτσι η θέση και η άρση αυτού του κοινού θα αποτελεί μια προϋποτιθέμενη θεμελιωδέστερη Δυναρχία, βαθύτερη από την υποτιθέμενη Πολυαρχία. Π. χ. στον αρχαίο ατομισμό, το κοινό σε όλα τα άτομα είναι το «γεμάτο». Η πληρότητα της ύπαρξης, το «ναστόν», αντιτίθεται δυαδικά στο κενόν. Και γενικότερα, ο αριθμός των αρχών προϋποθέτει την μονάδα, αφού κάθε μια των είναι Μία, και έτσι το Εν αποτελεί την βασικώτερη αρχή, αντιτιθέμενο στο Μηδέν, το μηδέ-εν, αυτό που δεν είναι καν Εν. Καταλήγουμε από κάθε κατεύθυνση στο ίδιο σημείο: Μία ή Δυο αρχές;

Ο πρώτος «αριθμός», η πρώτη πολλαπλότητα είναι άλλωστε το Δύο. Το Ένα συνεπάγεται άρνηση πολλαπλότητας. Έτσι όλα ανάγονται τελικά στην αντιπαράθεση Μονισμού και Δυσισμού.

**Και επειδή μία αρχή είναι βεβαιότατα το Είναι, η δεύτερη αρχή θα ήταν το Μη Είναι. Αλλά το Μη Είναι δεν υπάρχει, το Μηδέν δεν είναι. Άρα υπάρχει μια και μόνη αρχή. (Αυτό αποτελεί την ουσία της Παρμενίδειας λύσης του προβλήματος).**

Αλλά και η φιλοσοφική επεξεργασία του μεταφυσικού θεμελιώδους ζητήματος, εκφράζει βαθύτερο υπαρξιακό προβληματισμό. Γιατί αν και ο Δυσισμός μοιάζει να παρουσιάζει ένα επιτυχημένο διανοητικό μοντέλο ερμηνείας της πολλαπλότητας και μεταβολής του κοσμικού γίνεσθαι, δηλαδή της χωροχρονικής δομής της ύπαρξης, ταυτόχρονα ταράσσει

**υπαρξιακά τον άνθρωπο. Η απαιτούμενη σχέση και συνδυασμός των δύο αρχών στην συναποτελέση της πολλαπλότητας και μεταβολής της κοσμικής ύπαρξης, είναι προβληματική.**

Από την μια μεριά, στον Ιρανικό και Ζωροαστρικό Δυισμό, οι δυο αρχές βρίσκονται σε μόνιμη σύγκρουση, σε ατέλειωτη μάχη για επικράτηση μεταξύ τους, και αυτός ακραίος και ακαταλάγιαστος πόλεμος μεταξύ Φωτός και Σκότους, Αλήθειας και Ψεύδους, παράγει τον κόσμο και την εξέλιξή του. Είσαι ή στο στρατόπεδο του Ωρομάσδη ή στην στρατιά του Αριμάν. **Το χάσμα μεταξύ των δύο Αρχών είναι αβυσσαλέο και αγεφύρωτο και μόνιμη έχθρα βασιλεύει μεταξύ τους, απότοκος της θεμελιακής αντίθεση των φύσεών τους.**

Από το άλλο μέρος, στην Κινεζική κοσμοθεωρία η Δυιστική αντίθεση (Yang – Yin) δρα συμπληρωματικά συνιστώντας την κοσμική τάξη. Ο Ναός του Ουρανού στο Πεκίνο εκφράζει αυτήν την αρμονία. Εστιακό σημείο του όλου συμπλέγματος του ιερού αποτελεί το μοναδικό οικοδόμημα, η «Αίθουσα της Προσευχής για Καλές Σοδειές». Η εναρμονισμένη σύζευξη Ουρανού και Γης εξασφαλίζει την παραγωγική της φύσεως ευετηρία. Ο συνεργατικός Κινεζικός δυισμός μπαίνει επίσης και σε αναφορά προς την μονιστική αρχή, το Ταο.

**Ο Πυθαγορισμός διαρθρώνει παρόμοια σύλληψη εναρμονισμένου Δυισμού.**

Σε όλα τα επίπεδα της πραγματικότητας, από το μεταφυσικό και κοσμολογικό, στο μαθηματικό, το δομικό και μεταβλητικό της φύσης, στο βιολογικό και ηθικό, κυριαρχεί ένα δίπολο, εκφραζόμενο διαφορετικά αλλά αντίστοιχα σε κάθε επίπεδο, αλλά ταυτόσημο στην ουσία του, μια αντίθεση θέσης και άρσης, κατάφασης και άρνησης. Π. χ. το Πέρας (ο Όρος, το Όριο) και αυτό που δεν έχει όρια, το Άπειρο. Έτσι μέχρι τον 4<sup>ο</sup> αιώνα π. Χ. είχε διαμορφωθεί ο περίφημος πίνακας των δέκα συστοιχιών αντιθέτων Αρχών της πραγματικότητας:

|                 |                  |
|-----------------|------------------|
| <i>πέρας</i>    | <i>άπειρον</i>   |
| <i>περιττόν</i> | <i>άρτιον</i>    |
| <i>εν</i>       | <i>πλήθος</i>    |
| <i>δεξιόν</i>   | <i>αριστερόν</i> |

|                              |                   |
|------------------------------|-------------------|
| <i>άρρεν</i>                 | <i>θήλυ</i>       |
| <i>ηρεμούν</i>               | <i>κινούμενον</i> |
| <i>ευθύ</i>                  | <i>καμπύλον</i>   |
| <i>φως</i>                   | <i>σκότος</i>     |
| <i>αγαθόν</i>                | <i>κακόν</i>      |
| <i>τετράγωνον ετερομήκες</i> |                   |

Αριστοτέλης, *Μεταφυσικά*, Α' 986a 24-7

### **Η σύνθεση των αντιθέτων αρχών δημιουργεί τον Κόσμο.**

Ο συνεργητικός Πυθαγόρειος Δυισμός της αρμονίας των αντιθέτων βρίσκει στον Ηράκλειτο ιδιάζουσα διατύπωση προβαλλόμενος επί μονιστικής βάσης. Τα ενάντια, που εξειδικευόμενα λειτουργούν σαν συστατικές αρχές σε κάθε πεδίο της πραγματικότητας, αποτελούν εκφάνσεις της έμμετρης αφής και σβέσης (της θεμελιώδους δηλαδή αντίθεσης) του αΐδιου ζωντανού πυρός (του δυναμερού Λόγου), του οποίου αυτός ο ρυθμός συνιστά τον κόσμο, είναι ο Κόσμος:

***Κόσμον τόνδε, τῶν αὐτὸν ἀπάντων, οὔτε τις θεῶν οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν καὶ ἔστιν καὶ ἔσται πῦρ ἀείζων, ἀπτόμενον μέτρα καὶ ἀποσβεννύμενον μέτρα.***

Ηράκλειτος B30 22DK

Σε βάση μονιστική επιτίθεται εδώ εκ των πλαγίων δυισμός, κατά την αφή και την σβέση τη ουσίας, και κατά την διάκριση πυρός και ρυθμού ενέργειάς του. Ένας ατελής δηλαδή εμφανίζεται Μονισμός των αντιθέτων, προσομοιάζων προς τον Κινεζικό του Ταο εκ των Yang και Yin.

**Τον τέλειο Μονισμό παριστά ο Παρμενίδης. Η ερμηνεία του κόσμου του Φαίνεσθαι δια της συνεύρεσης των εναντίων, αποτελεί ανθρώπινη απατηλή δοξασία, της οποίας την βέλτιστη διατύπωση αποκαλύπτει η Θεά στον εμπνεόμενο (φιλό)σοφο, με περιγραφή του θεμελιώδους δυισμού που παραπέμπει και σε Κινεζικές αναφορές του χαρακτήρα του συμπληρωματικού διπόλου Yang και Yin.**

[Παρμενίδης, B8.50-61. – Δείτε την μελέτη μου για τον Παρμενίδα, στον ιστότοπο του Ινστιτούτου, τμήμα Research Projects, κατηγορία The

Emergence of Reason from the Spirit of Mystery, τίτλος: *«Παρμενίδης. Ο Μονισμός του Είναι και ο Δυισμός του Φαίνεσθαι»*].

Στον δυισμό των φύλων, ο μεταφυσικός δυισμός λαμβάνει την πλήρη συμβολική του έκφραση.

Έτσι ο συνδυαστικός και συνεργητικός Πυθαγόρειος τύπος του δυισμού αρχετυπικά δείχνεται στην συνουσίωση των φύλων υπό την επενέργεια της Αφροδίτης, μεγάλης θεάς που συνιστά τον κόσμο ακριβώς συνευνάζοντας τα φύλα:

**έν δὲ μέσῳ τούτων [των κοσμικών δακτυλίων] δαίμων ἢ πάντα κυβερνᾷ·  
πάντα γάρ <ἡ> στυγεροῖο τόκου και μίξιος ἄρχει  
πέμπουσ' ἄρσενι θῆλυ μιγῇν τὸ τ' ἐναντίον αὐτίς  
ἄρσεν θηλυτέρῳ**

Παρμενίδης, B12.3-6 22DK

[Αφροδίτη και Περσεφόνη είναι η ίδια Μεγάλη θεά, Κυρία του κόσμου τούτου και του Άδου κάτω. B20 DK22. (Το απόσπασμα είναι γνήσιο του Παρμενίδη). Όπως Διόνυσος και Άδης ταυτίζονται, οργασμός ο αυτός ζωής και θανάτου. Γέννηση και Θάνατος είναι δυο όψεις του ίδιου πράγματος. Συμβουλευθείτε την προαναφερθείσα μελέτη μου].

Αυτό όμως που για τον Παρμενίδη είναι μια ανθρώπινη απατηλή δόξα, (στην άριστη βέβαια μορφή της ως και αυτή θεοδίδακτος), όχι η θεία αλήθεια αυτή καθ' εαυτή που του απεικαλύφθη, στον Αισχύλο γίνεται το ιδεώδες του μετριάσμου (μέτρον) κατά την Αττική σύνθεση.

Στις *Ικέτιδες* (σωζόμενο πρώτο δράμα της τριλογίας των Δαναΐδων) ο Αισχύλος εστιάζει την τραγωδία της ύπαρξης στην **αποστροφή της Παρθένου Κόρης να βιασθεί από τον Άρρενα**, ως μια βασική γυναικεία έκφραση της εγγενούς αντιπαλότητας των φύλων κατά την φύση τους. Οι 50 θυγατέρες του Δαναού καταφεύγουν εξ Αιγύπτου εις Άργος για προστασία από την καταδίωξη των 50 γιών του Αιγύπτου που τις επιζητούν για γαμική συνουσία.

Στο δεύτερο, χαμένο, δράμα της τριλογίας, τους *Αιγυπτίους*, θα τονιζόταν η άλλη πλευρά, η δικαιωματική αξίωση της αρσενικής βίας προς τεινογονία. Με την συμβουλή ή απόφαση μάλλον των Αργείων και του βασιλιά τους, η σύζευξη τελείται ως φυσική απαίτηση, αλλά αντί του γονιμοποιού βιασμού

του θηλυκού από το αρσενικό συμβαίνει ο θανατηφόρος βιασμός του αρσενικού από το θηλυκό: οι Παρθένες (ακολουθώντας και την προτροπή του πατέρα τους που δεν θέλει ανταγωνιστή συναισθηματικό και πολιτικό κανένα Γαμπρό του) αποκεφαλίζουν τους συνεύνους τους την πρώτη νύκτα του γάμου τους. (Μία μόνη, η Υπερμνήστρα, δεν άντεξε και του παραδόθηκε του Λυγέα, ο οποίος έγινε κατόπιν τούτου βασιλιάς).

Στο τρίτο και τελικό δράμα κάθε του τριλογίας, ο Αισχύλος δίνει την Αθηναϊκή λύση στο τραγικό πρόβλημα, που συνίσταται στην κατά μέτωπο σύγκρουση δυναμικών γραμμών και φυσικών αξιών έγκυρων και ισχυρών και των δύο στην καθεαυτότητά τους. Αν κάποιος φερόμενος από μία εξ αυτών την συλλάβει στην απολυτότητά της και πράξει αντίστοιχα ανυποχώρητα, διαπράττει ύβρη υπέρβασης των φυσικών ορίων που διαχωρίζουν την δικαιοδοσία της κάθε μιας από αυτές κατά την φύση τους. Και η ύβρις τότε συνεπιφέρει την Νέμεση. Η τραγωδία συνίσταται όχι στην ισχύ και δικαιοδοσία της μιας ή της άλλης αρχής, αλλά στην θεώρηση της μιας εξ αυτών απολύτως από το τραγικό πρόσωπο που την φέρει. Και προβάλλει ο Αισχύλος σαν λύση του τραγικού προβλήματος τον εναρμονισμό των δυο συγκρουόμενων αρχών κάθε φορά κατά την φυσική ισορροπία μεταξύ των αντίστοιχων δικαιοδοσιών των στα όρια των κοσμικών ζωνών επιρροής τους. Έτσι ώρισε την Αττική ουσία της σύνθεσης Δωρικού συναγερμού και Ιωνικού πραγματισμού. (Στην Ορέστεια μπορούμε να παρακολουθήσουμε λεπτομερώς την διεργασία αυτής της Αισχύλειας λύσης).

Στις Δαναΐδες, το τρίτο δράμα της τριλογίας, η λύση της οξύτατης αντιπαράθεσης μεταξύ αδάμαστης παρθενίας και γονιμοποιού βίας μετά την τραγική δράση της σύγκρουσης, δίνεται από την Αφροδίτη ως από μηχανής θεάς. Διακηρύσσει η Αφροδίτη με την ποιητική αποκάλυψη του συμβολικού νοήματος που συμπεριλαμβάνει το ανθρώπινο, με το βιολογικό, το κοσμικό και το μεταφυσικό επίπεδο. Το νόημα, στην ύψιστη έκφρασή του μεταφυσικό του Δυισμού, επικεντρώνεται εδώ στην κοσμική διάστασή του, των σχέσεων Ουρανού και Γης.

#### ΑΦΡΟΔΙΤΗ

***έρᾱ μὲν ἄγνός οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα,***

***ἔρωσ δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν·***

***ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν***

**ἔκυσε γαῖαν· ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς  
μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον  
δένδρων τ' ὀπώραν· ἐκ νοτίζοντος γάμου  
τελείθ' ὅσ' ἔστι· τῶν δ' ἐγὼ παραίτιος**

Αισχύλος, Δαναΐδες Fr. 44 Radt

Το βίωμα όμως δεν είναι καθαρό Δωρικό. Ο έρωας εκεί είναι του κάλλους, όχι της γενετήσιας ομιλίας. Και η Αφροδίτη εδώ παρεμβαίνει στις δικαιοδοσίες της Δήμητρας αφ' ενός των χθόνιων μυστηρίων, της Ήρας αφ' ετέρου της συζυγικής θεσμοθεσίας.

Παραλλάσσει δε η Αφροδίσια ετυμολογία την κοινή μυθολογική σύλληψη του Ελληνισμού για την κοσμική τάξη στην σχέση Ουρανού και Γης, που είναι ολοσχερώς αντίθετη προς την Αισχύλεια αντίληψη του Ιερού Γάμου.

Κατά την Θεογονία του Ησιόδου, η αρχική των πάντων σύζευξη Ουρανού και Γης δεν ευοδώνεται αίσια. Ο αρχετυπικός Πατήρ δεν αφήνει τα γεννώμενα τέκνα να βγουν στο φως, αλλά τα κρατάει κρυμμένα μέσα στους υποχθόνιους κόλπους της Γης. Τα παιδιά εχθρεύονται τον Πατέρα τους, και η Μάνα στενάζει στην στενοχώρια της, και στρέφεται ενάντια στον ατάσθαλο σύνευνο. Συλλαμβάνει δόλιο σχέδιο για να απαλλαγεί από αυτόν. Φτιάχνει στα έγκατά της το είδος του αριπρεπούς διάφανου αδάμαντα (ή πρόκειται για τον γκρίζο σίδηρο;), και τεχνουργεί από αυτόν μέγα δρέπανο. Ζητάει από τα εγκλωβισμένα μέσα της παιδιά της να εκδικηθούν τον κακόβουλο πατέρα τους. Όλα τα πιάνει δέος για το εγχείρημα, εκτός από τον μέγα Κρόνο με το γωνιώδες και καμπύλο μυαλό. Χαίρεται η Γη, κρύβει τον γιο μέσα στον κόλπο της οπλίζοντάς τον με το πριονωτό κλαδευτήρι.

**ἦλθε δὲ νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός, ἀμφὶ δὲ Γαίῃ  
ἰμείρων φιλότῃτος ἐπέσχετο καὶ ρ' ἐτανύσθη  
πάντῃ· ὃ δ' ἐκ λοχέοιο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ  
σκαίῃ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην  
μακρὴν καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς  
έσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι  
έξοπίσω.**

Ησίοδος, *Θεογονία*, 176-82

Ο Υιός άρπαξε με το αριστερό χέρι τα γεννητικά όργανα του Πατρός και τα θέρισε, πετώντας τα πίσω του. (Οι Δαναΐδες αποκεφάλισαν τους συζύγους τους την πρώτη νύχτα του γάμου αντί συνουσίας, η Γη έβαλε τον Γιο της να κόψη τα αιδοία του Άντρα της για την ανέμελη και αντιγονιμοποιό στάση του στην σύνευνο συνουσία. Το πάνω και το κάτω κεφάλι του άνδρα αντίστοιχα αποχωρίζεται από το κορμί).

Η σχέση της Μητέρας προς τον Υιό είναι ισχυρότερη και προσφιλέστερη από την σχέση της Συζύγου προς τον Σύνευνο. Η φυσική αντίθεση των δυο φύλων φιλιώνεται στην Μητρική αγάπη. Γνωρίζοντας δε η Μάνα την αντικρουστική ένταση της σχέσης συζυγίας, θέλει να προφυλάξει τον Γιό της από θήλεια επιρροή.

Ο Ουρανός ωνόμασε τους γιούς του Τιτάνες γιατί ετόλμησαν (τιταίνω, τείνω, εκτείνομαι, εντείνομαι) σημαδιακό, υπέρτατα άμετρο και άθεσμο, έργο για να εκδικηθούν (τίνω) τον πατέρα τους, πράγμα που θα συνεπιφέρει, όπως το προλέγει, μελλοντική αντίστοιχη εκδίκηση (τίσις) πάνω τους (ibid. 207-10).

Ο Ησιόδειος μύθος επεκτείνει και βαθαίνει το βίωμα των Δαναΐδων. Δεν πρόκειται μόνον για την άγρια απέχθεια της κορικής παρθενίας στον βιασμό της από την αρσενική επιβολή της δύναμης, αλλά για γενική αντίδραση της θήλειας φύσης, και αυτής της συζυγικής μητρότητας, προς την αρσενική συνουσιαστική βία. Για αυτό και η Δήμητρα οργίζεται τα έσχατα για τον βιασμό της Κόρης, που είναι ο γυναικείος εαυτός της στην παρθενική του υπόσταση. Και η σχέση της, ως χθόνιας Μεγάλης θεάς, προς τον μέγα Πόσι (Ποσειδώνα) στην Πελοπόννησο είναι αντινομιακή, έως λυσσαλέα.

[Για τα σχετικά Δημητριακά Πελοποννησιακά δείτε τις μελέτες μου στον ιστότοπο, τμήμα Research Projects, κατηγορία «Απόλλων Επικούριος στις Βάσσεις», ιδίως : **(α) Η Μέλαινα Δημήτηρ της Φιγαλείας: Φύση και Ιστορία της Λατρείας, (β) Δημήτηρ Ερινύς στην Θέλπουσα, (γ) Προλεγόμενα σε Τίλφουσσα και Δελφούς: ο Ομηρικός Ύμνος εις Απόλλωνα** ].

Και από το άλλο μέρος, υπάρχει και η **αντιπάθεια της κορικής παρθενίας προς την γυναικεία μείξη** (Ιππόλυτος), αιρόμενη στην αίγλη του Κουριδίου (Παρθενίου) Απόλλωνος στις Αμύκλες.

[*Ἡσυχίος s. v. **κουρίδιον· παρθένιον. ... Λάκωνες δὲ Κουρίδιον καλοῦσι <τὸν> παρ' αὐτοῖς τετράχειρον Ἀπόλλωνα. ]***.

Και επίσης εξ ἄρρενος μέρους, αποκαλυπτική είναι η ανώμαλη σχέση του αρχετυπικού συζυγικού ζεύγους Διός – Ἥρας.

Σε όλες της τις διαστάσεις η σχέση των δύο φύλων στο βίωμα του Ελληνισμού είναι αντιθετική και προβληματική, γιατί ενάντιες είναι οι φύσεις τους, - και υποτακτική ζεύξη μάλλον εργαλειική συνιστά η γονιμοποιός συνύπαρξή τους παρά αρμονία κάλλους και «τέλους». Γιατί η συζυγία είναι ανάγκη του χρόνου, ενώ η αρμονία οδός σωτηρίας και μορφή αιωνιότητας.

Στην εναντιότητα των φύσεων των δυο φύλων, στην αντιθετικότητα της λειτουργίας και ενέργειάς των και στην γενική ανωμαλία των σχέσεών τους κατά το Ελληνικό βίωμα, δείχνεται εντυπωσιακά η ανησυχία του Ελληνισμού με τον Δυισμό ως λύση του αινίγματος της ύπαρξης.

Γιατί εν τέλει ο Δυισμός εκφράζει την λογική του χρόνου, ενώ ο Μονισμός την συμβολική της αιωνιότητας.

Το Δωρικό συστατικό βίωμα είναι του Κάλλους ως «τέλους» της ύπαρξης και εντελέχειας του όντος. Το Κάλλος προκαλεί συνολική συναρπαγή αφιέρωσης, και όχι μόνο νοερή (σωστότερα διανοητική, δηλαδή ελλιπώς νοερή) όπως το Είναι. Ο Έρως του Κάλλους είναι αποκλειστικός και αλάθητος, ενώ η Πίστις της Αληθείας κινδυνεύει να παρασχευθεί. Αν το Μη Είναι δεν νοείται, το Μη Κάλλος δεν συλλαμβάνεται καθόλου από την ολοκληρία της ύπαρξης. Άσχημο είναι το ατελές, και αυτό είναι απλά Μέσον (ύλη και στοιχείο και εργαλείο) για το Κάλλος. Και το Μέσον δεν υπάρχει παρά μόνον προς χάριν του Σκοπού, του Τέλους, του Τέλειου, του Κάλλους, που είναι η πρωτογενής πραγματικότητα.

\*

Θα διαπραγματευθώ αυτό το δύσκολο θέμα την Πέμπτη αυτήν. Ξειινώντας από την αντιπαράθεση του λυρικού Πίνδαρου προς τον τραγικό Αισχύλο. Με τον τελευταίο κατέληξα την προηγούμενη φορά.

Δύο επινίκιες ωδές για Νεμεονίκες, η τρίτη και η ενδέκατη (που είναι πραγματικά ωδή για πρωτανική αρχή και συναρπαστικής σχέσης προς τα Νέμεα) θα μας χρησιμεύσουν για υπομόχλιο της ανάλυσης.

**Σκοπός είναι να αναδειχθεί η σχέση της Δωρικής τέχνης (γλυπτικής και μέλους) προς τον μεταφυσικό Μονισμό του Δωρικού πνεύματος και την Απολλώνια θρησκευτικότητα.**

Και παράλληλα θα προχωρήσω στην συνάρτηση του προβλήματος του Μονισμού – Δυισμού με την πολιτική συγκρότηση της αρχαίας πόλης, με την παιδεία της νεότητας και με τον τρόπο ζωής του κλασσικού Έλληνα. **Επί πάσι δε θα αναζητήσουμε τις βαθιές συνάψεις μεταξύ του μεταφυσικού ζητήματος και του ιδιοχαρακτήρα της θρησκευτικότητας. Πώς ο πρωθήβης του Κάλλους ευνοεί τον μεταφυσικό Μονισμό;**

**Φτάνουμε στον τελικό φωτισμό του γιατί έχασε η Αθήνα του Θαύματος του Χρυσού Αιώνα και συνεπώς του γιατί διαχρονική αποτυχία συνοδεύει την μέριμνα του χρόνου και την διαχείριση των αναγκών του εκ μέρους του Ελληνισμού;**